

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

7. ÚNORA 2021

Z obsahu:

Poselství
Svatého otce Františka
k 29. světovému dni
nemocných 11. února 2021
- strana 2 -

Blahoslavená
Humbelina
Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu
Alice Lenczewské (38)
- strana 5 -

Uzdravení
na přímluvu sv. Šarbela
- strana 6 -

Papež uznal
heroické ctnosti profesora
Lejeuna, objevitele příčiny
Downova syndromu
- strana 8 -

Svatý Jan pod Skalou -
poutní místo z pokory
Petr Bobek
- strana 9 -

Diktatura relativismu (2)
Grzegorz Kucharczyk
- strana 12 -

Foto © Martin Myslivec, Člověk a víra

Poselství Svatého otce Františka k 29. světovému dni nemocných 11. února 2021

„Jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři.“ (Mt 23,8)

Milé sestry, milí bratři, slavení 29. světového dne nemocných, který připadá na památku Panny Marie Lurdské 11. února 2021, je příležitostí, abychom obrátili svou pozornost zvláště na nemocné a na ty, kdo se o ně starají, ať už ve zdravotnických zařízeních, v rodině, nebo v komunitě. Zvláště myslím na všechny, kdo na celém světě trpí v důsledku pande-

mie koronaviru. Všechny, zvláště lidi velmi chudé a na okraji společnosti, ujišťuji, že jsem jim duchovně nablízku, a ubezpečuji je o lásce a starostlivosti celé církve.

1. Inspirací pro téma letošního dne nemocných je úryvek z evangelia, ve kterém Ježíš kritizuje pokrytectví těch, kdo mluví, ale nejednají (srov. Mt 23,1-12). Pokud víru zredukujeme na bezduché slovní cvičení, aniž bychom vstoupili do příběhu bližního a všeho, co potřebuje, pak naše

vyznávaná víra neodpovídá reálnému životu, a to je velmi vážné. Ježíš nás chce varovat před nebezpečím, abychom neskouzli ke zbožňování sebe sama. Používá proto silná slova: „Jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři.“ (Mt 23,8)

Ježíšova kritika těch, kdo „mluví, ale nejednají“ (Mt 23,3), je za každé situace a pro každého prospěšná. Nikdo totiž není imunní vůči pokrytectví, velice závažnému

Pokračování na str. 7

Ježíš učil jako ten, kdo má moc. Tak jsme Ježíše poznali v minulém týdnu. Dnes můžeme navázat a sdělit světu: Ježíš uzdravoval a vyháněl zlé duchy jako ten, kdo má moc. Proto lidé z Kafarna tak usilovně hledali Ježíše, když odešel na opuštěné místo, aby se tam modlil. Zapůsobilo na ně nejen uzdravení i nevyčísitelně nemocných, ale také moc, s níž panoval nad zlými duchy. Většinu lidí by takový zájem o vlastní osobu zalichotil a nepochybně by to byl důvod neopouštění místa, kde mě ostatní mají rádi, ba uznávají mé schopnosti, moji moc. Ne tak však u Božího Syna! Ježíš si je dobře vědom toho, že ho potřebují i jinde než v Kafarnau, že je čas jít jinam. Kafarnaumští již od Ježíše obdrželi tolik milostí, že je načase, aby uvěřili v Mesiáše a žili ze své víry. (str. 3) Taková je totiž cesta ke spáse.

Vidíme tedy, že tam, kam vstupuje Ježíš, vstupuje i naděje. Ať už jde o nemoc – těla či duše –, ať jde o osobní, rodinné, celospolečenské záležitosti: všude, kde bude moci Ježíš svobodně působit, tam zanechá mocnou stopu své milosrdné lásky, jež proměňuje lidská srdce a člověka chrání a vede k věčnému štěstí. Stačí jediné: s plnou důvěrou se vrhnout do Ježíšovy náruče. (str. 5) To je duchovní cesta pro dnešní dobu, kdy je katolická víra tak těžce zkoušena, ať už jde o vnitřní záležitosti Církve, anebo o celospolečenské dění, kde

Editorial

Bůh je vytlačován stále více na okraj. Byly doby, kdy se i nevěřící lidé utkali o pomoc k Bohu, když už nebylo jiného východiska. Dnes se mnozí spíše rouhají a spoléhají na vlastní síly. Taková pýcha předchází těžký pád a vůbec nekoresponduje s tím, o čem svědčí dnešní Markovo evangelium! Naštěstí je i nemálo těch, kteří dávají naději, že víra v pravého, Trojjediného Boha má svoji moc a obrácení lidských duší je stále možné.

Snad musíme zpytovat i vlastní svědomí, zda my sami jsme pro své okolí, pro svět pravými svědky víry v Ježíše a zda milujeme druhé tak, že vyprošujeme pro ně v modlitbě veškeré dobro – a to bez závisti, že mohou (zdánlivě) obdržet více než my. Vždyť jejich radost z přijatého dobra se stává i naší radostí, protože máme – byť nepatrnou – zásluhu na jejich dobru a těšíme Ježíšovo srdce. Kolika lidem se Ježíšovo dobrodiní nedostane jen proto, že se nenašel nikdo, kdo by jim je u Pána vyprosil!

Být svědkem pro druhé však také znamená: zůstat dědici Trojjediného Boha, aniž bychom se sami „stali“ stvořiteli. Musíme být stále ostražití vůči sobě samým, abychom nepředávali vlastní smyšlenky víry, ale abychom se vždy pevně drželi pokladu víry, který nám

dal Bůh, a to především v osobě Ježíše Krista. Duchovní cesta jednotlivce i lidstva je ohrožena praktickým důsledkem diktatury relativismu, (str. 12–13) když se člověk nechá svést k tomu, že jeho vlastní idea je lepší než idea milujícího Boha, ačkoliv ona je osvědčená staletími a potvrzena Ježíšovou krví a zmrtvýchvstáním.

Moc, s níž Ježíš uzdravoval a vyháněl zlé duchy, nás upozorňuje na to, že je zde někdo větší a mocnější, než člověk, než jsem já. Podobná svědectví nám dnes kupříkladu skýtají četná poutní místa, jež jsou spojena s nadpřirozeným působením Božím. Jedním z nich je i Svätý Jan pod Skalou, s kterým se můžeme seznámit v tomto čísle Světla. (str. 9–11) Tato místa nám rovněž připomínají, že i dnes Bůh uzdravuje nejen z nemocí těla, ale i ducha a duše. Kéž nám milosrdný Bůh dopřeje, abychom je zase mohli s vděčností bez omezení navštěvovat a s pokorou přinášet své prosby za potřeby své i bližních!

Nyní se však vši silou vrhneme do Ježíšovy náruče, aby nás mohl proměnit, ochránit před vším zlem a vést nás na cestě spásy. A i když nás přepadne obava a úzkost z věcí příštích, nebojme se do Ježíšovy milosrdné náruče vrhat znovu a znovu. Vždyť on učí, uzdravuje a vyhání zlé duchy jako ten, kdo má moc – moc Boží!

Daniel Dehner

Vrať se do Kafarna, kam Ježíš přišel se svými učedníky, aby hlásal Boží království. Když kázal v synagoze, přihlásil se o slovo i zlý duch. Cítí se Ježíšovým vystupováním ohrožen. Ale Pán ho pokořil a vypudil. Je to počátek dlouhého boje dvou království.

I ty se musíš jasně rozhodnout, na kterou stranu se přidáš. Zlý duch zotročuje a sužuje. Ježíš osvobozuje a uzdravuje. I dnes můžeš být toho svědkem.

Učedníci pokládají za svou čest, že je mohou uhostit ve svém domě. Ale je tu jedna osoba, která nemohla zajít do synagogy. Schwátla ji horečka a připoutala ji na lůžko. Jindy s ochotou posluhovala druhým, nyní je odkázána na jejich péči. Člověka však může postihnout také horečka duše: pýcha, sobectví a pohodlnost svazují ruce i srdce člověka, takže není schopen sloužit druhým. Kdo neslouží, je nemocným člověkem.

Je to nemoc o to zákeřnější, že je slepá nejen k potřebám a nouzi druhých, ale i sama k sobě a vůbec si neuvědomuje svůj žalostný stav.

Kam vstoupí Pán, tam vstupuje i naděje. Přidej se k těm, kteří slouží druhým tím, že za ně prosí Pána. Využij té příležitosti a pros Ježíše nejen za sebe, aby tě uzdravil od všech neduhů, které jsou ti skryty, ale i za druhé, k nimž jsi zatím slepý a nevnímavý, aby tě zbavil horečky srdce, která ti brání sloužit tvým bratřím s upřímnou dobrotou a láskou. Taková modlitba za druhé je účinným lékem proti horečce vlastního egoismu. Abys měl stále na paměti, jak rád Ježíš vyslyší takové prosby, bere ihned s láskou za ruku Petrovu nemocnou tchyni a vrací jí zdraví a život.

Uzdravená ihned projevuje svou vděčnost horlivou službou Pánu i jeho doprovodu. Jak požehnaný je dům, který otevírá své dveře Spasiteli! Raduj se z radostné pohody, která tu zavládla. Děkuj Pánu za jeho uzdravující přítomnost a za nezaslouženou příležitost, že můžeš přebývat v jeho blízkosti. Požádáš-li Pána, aby zavítal i do tvého domu, rád uzdraví všechny nemocné a uschopní je, aby prokazovali lásku jeden druhému.

Ačkoliv se již smráká, Ježíšův pracovní den zdaleka ještě nekončí. Celé město chce využít nečekané návštěvy božského Divotvůrce. Přivádějí mu odevšad své ne-

mocné i mnoho posedlých. Ježíš může prokázat tolik dobrodiní také díky tomu, že je zde tolik obětavých a ochotných lidí, kteří mu přinášejí a přivádějí své nemocné. Pozoruj, s ja-

kou radostí se vracejí domů jak uzdravení, tak i ti, kteří jim s láskou posloužili.

Vyprav se rychle a nahlédni do všech koutů, zda tu někdo nepotřebuje naléhavě uzdravení, ale nemá nikoho, kdo by ho přivedl k Pánu. Nedovol, aby se někomu nedostalo Ježíšova dobrodiní jen proto, že se nenašel nikdo, kdo by mu o něm řekl a kdo by mu posloužil. Radost těch, které Pán uzdraví a osvobodí, bude i tvoji radostí a tvoji největší odměnou. Tato radost stojí za to, abys překonal svou pohodlnost i svou sebelásku, a to tím spíše, že radost se stává účinnou cestou také k tvému vlastnímu uzdravení.

Podobně jako předtím v synagoze i nyní se zlí duchové, kteří opanovali nešťastníky posedlostí, bouří proti Pánu. Ale proti Ježíši jsou bezmocní. Jediné spolehlivé zastání před doléhajícím zlem nalezneš vždy u Ježíše, který *nečistým duchům přikáže a poslechnou ho*⁽¹⁾.

Ježíšova láska a dobrota nemá úřední hodiny. Den už dávno skončil, a on dále slouží potřebným a nikoho z nich neodkazuje na příští den. Ale ani po tak náročném dnu si nedopřává dlouhého odpočinku. Nezbytnou protiváhou horlivé pastorační aktivity je samota a modlitba. Aby načerpal potřebných duševních sil, obětuje Pán něco ze svého pohodlí a zkracuje i tělesný odpočinek. Vstává ještě za tmy, kdy ostatní spí, a odchází na opuštěné místo, aby se o samotě modlil. Než vyjde slunce a on opět začne štědrě rozdávat z bohatých pokladů Božího slova milostí a zdraví, potřebuje dlouze rozmlouvat se svým nebeským Otcem. Přivstaň si a připoj se k této noční adoraci, při které Boží Syn vzdává chválu svému Otci jménem všech lidí, děkuje za všechny dary, které může rozdávat, a prosí za všechny potřebné, kteří čekají na jeho pomoc. Zde se naučíš, jak se máš

Ochromující nemoc

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Uzdravil mnoho nemocných a vyhnal mnoho zlých duchů.

Liturgická čtení

1. čtení – Job 7,1–4.6–7

Job řekl: „Což nejsou svíce údělem člověka na zemi, dni jeho jako dni nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuji, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužije štěstí.“

2. čtení – 1 Kor 9,16–19.22–23

Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám

Dokončení na str. 11

připravovat na svůj apoštolát. Protože při něm nerozdáváš ze svého, musíš nejprve bohatě načerpat Božích darů v soustředěné a vroucí modlitbě tak, jak to dělá Pán. Vypošuj si v této posvátné a tiché chvíli také dar modlitby a sílu k pevnému rozhodnutí, že nikdy nebudeš hledat důvody ke zkracování, nebo dokonce vynechání tohoto tak potřebného setkání s Bohem. Horečná činnost bez modlitby je projevem nebezpečné posedlosti vlastní aktivitou, která spoléhá jen na sebe a nepočítá s Dárce všeho dobra.

Učedníci se nemohou dočkat nového dne, kdy bude Pán pokračovat ve své blahodárné činnosti, která včera tak proslavila jejich dům. Ale Pán tu není. Chvatně se dávají do hledání. Nacházejí ho na osamělém místě a diví se, proč tu ztrácí čas. *Všichni tě hledají! Kéž by to byla pravda!*

Pán má však jiné plány. *Pojďme jinam.* Bůh od tebe dnes nečeká opakování toho, co se ti včera tak zalíbilo. Jeho Srdce je širší než tvé a jeho moudrost vidí dále, než ty dohlédneš. Je třeba zamířit jinam, *uzdravovat ty, jimž puká srdce, a obvazovat jejich rány*⁽²⁾. Těch, které zachvátil zlý duch, je všude mnoho. Kafarnaum již zažilo dosti, nyní je čas, aby také uvěřilo. *Kéž by první setba padla do úrodné půdy!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mk 1,27; ⁽²⁾ Iz 61,1

Blahoslavená Humbelina

Její sochu můžeme vidět v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě, a sice na bočním oltáři sv. Bernarda z Clairvaux. S ním je nedílně spjata, a to nejen co do krevního pouta. Bez něj by se svatou nestala a v životopisech tohoto velkého světce by figurovala pouze zmínka o tom, že měl jednu nezdárnou sestru... Díky němu však došlo v Humbelinině nitru k zásadní proměně, jež nebyla jen chvilkového rázu, ale motivovala všechny její další kroky, myšlenky a modlitby.

Za rok Humbelinina narození na hradě Fontaine u Dijonu se udává letopočet 1092. Byla sestrou slavného muže, jedné z nejslovutnějších osobností 12. století – sv. Bernarda z Clairvaux. Na všechny v rodině měla značný vliv jejich matka Aleta, která své ratolesti roubovala slovem i příkladem na vinný kmen Ježíše Krista. Humbelinu brávala s sebou na své cesty do podhradí mezi chudé a nemocné, jež hojně obdarovávala, ba i obvazovala jejich mokvajících rány.

Když Bernard oblékl bílý hábit cisterciáků a po čase ho následovali i jeho bratři Nivard a Ondřej, Humbelina zvolila jiný směr – provdala se za burgundského rytíře (snad se jednalo o Guye de Marcyho) a začala si plnými doušky užívat života v přepychu, plného kratochvílí a rozmařilé zahálčivosti. A zatímco jejího bratra si lidé vážili pro jeho ctnostný, bohobojný život – ona se těšila povrchní přízni pro své bohatství dávané okázale najevo a rozhazování peněz ve prospěch falešných přátel.

Jednoho dne se Humbelina rozhodla navštívit svého staršího bratra v opatství Clairvaux, které docela nedávno založil. A nejen jeho – i své bratry a otce Tecelina, jenž několik let poté, co v roce 1107

ovdověl, následoval své syny a rovněž vstoupil k cisterciákům. Snad byla i zvědavá na to, jak žijí za zdmi nového opatství.

Podle svého zvyku se do Clairvaux vypravila v obklopení početné suity dvorních dam, rytířů, služebnictva či pištců majících se postarat o její zábavu. Když se však Bernard dozvěděl o blížícím se průvodu své rodné sestry, rezolutně odmítl se s ní

setkat. Jen jí prostřednictvím svého bratra Ondřeje, v té době rovněž cisterciáckého mnicha v Clairvaux, vzkázal, že její příchod v této pompézní a bohapusté době pokládá za zbytečně teatrální.

Humbelina se po bratrových slovech neurazila. K údivu všech se nechala slyšet, že je ochotna udělat, oč ji Bernard požádá, jen aby se s ním mohla setkat. Bernard souhlasil a s Humbelinou se sešel. Muse-la ovšem přijít pěšky, sama a bez vši okázalosti. „*V klášteře žijí chudí, není v něm místo pro světskou marnivost,*“ prohlásil. Při té příležitosti jí vytkl dosavadní životní styl a připomněl, že to, jak žije, se neslučuje se vzorem, který jim všem dávala vlastním počínáním jejich zbožná matka.

Zasel v Humbelinině srdci semínko, jež vyklíčilo o dva roky později. Již v jejich průběhu ale bylo překvapující vidět změnu, která se s dosud bezstarostně žijící burgundskou šlechticnou stala. Vzdala se postupně všech radovánek, jež až doposud tvořily nedílnou součást jejího všedního dne, a začala brát neobyčejně vážně záležitosti duchovní, které až doposud vnímala i praktikovala čistě jen formálně.

Po oněch dvou letech dospěla Humbelina do stadia, kdy bytostně zatoužila po vstupu do kláštera. Potřebovala k tomu ovšem souhlas svého manžela. Když jej obdržela, její díkyčinění před Božím oltářem nebralo konce.

Vstoupila k benediktinkám, konkrétně do kláštera v Jully-les-Nounains, kde vykonávala povinnosti abatyše její švagrová Alžběta. Ta po nějakém čase odešla do Dijonu, aby zde založila klášter nový. V jejím dosavadním postavení ji vystřída-

la – Humbelina. V roce 1125 pak spolu s jedenácti družkami přesídlila do nově založeného kláštera cisterciáček v Tartu. Rovněž díky tomu ji cisterciácká řádová tradice vnímá jako zakladatelku ženské větve řádu.

Způsob, jakým se už od začátku své klášterní „kariéry“ ponořila do pokání a askeze, udivoval všechny, kdo to mohli třeba jen zdáli pozorovat. Jak mija-la léta, podoba její zbožnosti se ještě prohlubovala. Pro zvědavé tazatele zajímající se o důvody takové proměny měla odpověď, že pohodlně a marnivě si žila už hodně dlouho, proto je načase učinit změnu, a že žádné pokání nebude dostačující natolik, aby jí zadostiučinila Pánu za rozmařilý život let minulých. Doufá však v Boží milosrdenství a lásku.

V pověsti svatosti žila Humbelina do roku 1135, kdy si ji Pán veškerenstva povolal k sobě. Na věčnost ji osobně vyprovázeli její bratři Bernard, Nivard a Ondřej. Přestože žila i zemřela v pověsti svatosti a jako taková byla ctěna i po svém skonu, k oficiálnímu uznání Humbeliny coby osoby neobyčejné a výjimečné zbožnosti došlo teprve v roce 1763, kdy ji Církev ústy papeže Klementa XIII. prohlásila za blahoslavenou.

Krom bl. Humbeliny a sv. Bernarda vyvýšila Církev svatá ke cti oltáře rovněž jejich nejmladšího bratra, bl. Nivarda, jehož liturgická památka připadá na 7. únor. Ta Humbelinina pak na 12. únor.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (38)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Sobota 28. 3. 87, 15 h.

- Dnes jsem také nedokázala přijít spontánně k člověku, pouze jsem analyzovala všechna pro a proti, až ta záležitost přestala být aktuální.

Opět jsi mi, Pane, ukázal moje sobectví a nedostatek lásky.

† Hodně se musíš naučit. Vyjevuji ti pravdu o tobě, aby ses toužila změnit a usilovala o všechno to, co chce zbudovat ve tvém srdci.

Rozjíměj o posledním zastavení Mé křížové cesty a pros o vyléčení svého srdce z egoismu.

K rozjímání VII. zastavení.

„Když tedy, bratři, máme Ježíšovou krví záruku žádanou pro přístup do svatyně tou cestou, kterou nám on otevřel, zcela novou, živoucí ... a máme svrchovaného kněze ..., přistupujeme s upřímným srdcem, v plnosti víry, se srdcem očištěným od veškerých poskvrn zlého svědomí a s tělem omytým čistou vodou ... Dbejme jeden o druhého, abychom se povzbuzovali v lásce a v dobrých skutcích.“ (Žid 10,19-22.24)

Úterý 9. 6. 87, 10 h.

- Přípravy na návštěvu Svatého otce⁽¹⁾ v plném proudu a ještě více nebo méně skryté působení protivníků...

† Modlete se, všichni, obětujte se za něho a vaši zemi. Modlete se za mír srdcí i světa.

Láska, oběť i modlitba Mých svatých dětí Mne zadržuje od příchodu v hrůze i ve slávě, abych soudil a zemi očistil od špíny, která ji pokrývá. Láska je jediným štítem, který ji chrání, a jedinou zbraní, kterou se dá zvítězit. Je záchranou a věčným štěstím.

„Kdyysi jste byli tmou, ale nyní jste světlem v Pánu; chovejte se jako děti světla.“ (Ef 5,8)

Úterý 28. 7. 87, 9:30 h.

- Pomáhej mi, můj Anděli Opatrovateli, v té modlitbě, utvářej mé myšlenky a otevírej srdce Pánově lásce.

• Stále nad tebou bdím. Ale má péče je mnohem účinnější, když o ni prosíš a očekáváš ji.⁽²⁾

- Chtěla bych Ti dobře sloužit, Pane, ale asi to dělám špatně.

† Postačí touha - tehdy Já všechno dělám. A když Mi odevzdáváš svoji vůli, přijímám také odpovědnost za tebe a za všechno, co konáš.

Aby ta zodpovědnost mohla být úplná, je potřebné tvé naprosté odevzdání v srdci čas od času opakované.

V této době pouze cesta dětinne odevzdanosti může ochránit mnoho lidí od agrese sata, který rozšiřuje svou vládu nad světem. Proto jsem nyní tu cestu ukázal lidem.

Dříve byla potřebnější dlouhodobá asketická cvičení.

Teď k tomu není ani čas, ani podmínky ze strany dnešního světa. Je třeba vrhnout se do Mé náruče - a Já budu pozvolna proměňovat, budu chránit a povedu.

Není dost času na vlastní, mnohem volnější úsilí a cvičení.

Každá cesta, kterou dávám lidstvu, je na určitou dobu. Potom dám jinou, vhodnější.

Středa 29. 7. 87, 8:30 h.

- Děkuji Ti, můj Anděli Opatrovateli, za Tvoji péči a dobrotu; já Ti působím jenom obtíže a problémy.

• V mé přirozenosti je pouze dobro. Umím a dokážu pouze milovat a pomáhat. Není to moje zásluha. Takového mě stvořil Bůh. Jemu patří chvála a poděkování.⁽³⁾

- Odhaluješ mi, Pane, pravdu o Tvé lásce, a co já mohu zapsat.

Měla bych padnout tváří k zemi a zmlknout, poněvadž nemám slov hodných Tvého pohledu, Tvé svatosti.

Odpusť mi, že tak všechno charakterizuji podle své úrovně, dokonce i Tebe.

Písmo říká, že Tys byl Vtěleným Slovem, a Ty jsi přece byl Vtělenou Láskou,

danou světu skrze Otce. A jsi Ji - s námi po všechny dny.

Trpící Láskou, protože je odmítána a pošlapávána.

† Utiš své srdce, dítě, a setrvávej v Pravdě, a raduj se z ní, nasycuj se.

Odhaluji ti, co později poznají mnozí, když budou chtít přijmout Moji lásku. Tobě to odhaluji teď, protože máš podíl na Mé oběti Krve a lásky.

Zrodil jsem tě z Mé oběti a k ní jsi povolána.

- Tak pozdě?

† Bylo zapotřebí, abys poznala svět a to, co on dává, čím je.

Nejplněji se poznává prostřednictvím zážitků, ne skrze informace.

Vidíš, mnozí Mě znají z informací, teoreticky - všechno vědí, a tak málo znají. Protože se vůbec nesnažili, když se jim zdálo, že vědění, to už je celé poznání.

Je možné nic nevědět, a obdržet poznání skrze touhu po Mně, skrze milování Mne.

Poznávání srdcem je prostší a hlubší, poněvadž najednou sahá do nitra Mého Srdce a živí se jeho láskou. Tak poznávají děti a prostí lidé, a jak často jsou uvnitř Mého Srdce, zatímco druzí je vidí pouze zvnějšku.

„A říkali té ženě: »Už věříme nikoli pro tvou řeč, sami jsme slyšeli a víme, že on je opravdu Spasitel světa.«“ (Jan 4,42)

Sobota 6. 2. 88, 9:10 h.

- Nedáváš mi Tvoji bolest, Ježíši - jenom znamení bolesti. Já doopravdy toužím...

† Nejsi k tomu ještě plně připravena. Je zapotřebí velikého ztišení, veliké lásky. Musíš být ve Mně stále.

Přijímat Mne a dát se přijmout.

- Toužím po tom...

† Proto tě to učím.

- Tak pomalu?

† Hluboká proměna se děje v čase. Poddej se tomu. A s mírností snaž se lidi, kteří tě trápí. S láskou měj pro ně pochopení. Proti ničemu se nestavěj a všechno odevzdej Mé lásce. Posílám ti lidi, abys to pro ně dělala.

- V mé skupině je člověk, který obzvlášť uctívá Otce Pia. Vybízí nás, aby-

chom ho přijali jako svého prostředníka a opatrovníka – patrona.

† Ty ho přijmi. Cožpak nechápeš, proč ti v této době dávám takovou milost? On tě naučí přijímat Mé utrpení. Byl mistrem utrpení.

„...*tvá modlitba byla vyslyšena a před Bohem bylo vzpomenu na tvé almužny.*“ (Sk 10,31)

– Naplnils mě, Pane, velkou láskou a soucitem a oživils mi modlitbu slz.

† Nes Moji bolest a Moji milosrdnou lásku do celého světa.

Středa 10. 2. 88, 9 h.

– Otče Pio, já v to musím věřit, ačkoliv to není k pochopení...

• Nebylo ti to dáno k pochopení, ale k přijetí.⁽⁴⁾

Mně bylo také obtížné uvěřit, ačkoliv jsem toužil a byl ochotný všechno odevzdat a všechno přijmout. Ježíšova hojnost vysoce překračuje lidskou představivost a porozumění. Jenom víra a láska se jí může vyrovnat a vlastně tímto způsobem je třeba přijímat Jeho milosti, Jeho dary. Rozvažuj to ve svém srdci a odevzdávej se Mu v neustálém aktu velebení a vděčnosti.

Tvá duše je stále tvořena Bohem. I ty se na tom podílíš – spoluúčastníš se svým toužením srdce a vytrvalostí vůle – prostřednictvím odevzdání.

Skrze sebeodevzdání dovoluješ Bohu, aby dokonale utvářel tvou duši – tak, jak si to přál, když ti dával život.

Snaž se ovládat své lidské reakce – rovněž je odevzdej Jemu, aby jimi vládl.

Buď v Něm stále víc pohroužená, protože On to od tebe chce.

(Pokračování)

Z knihy *Alicja Lenczewska: Świadectwo. Dziennik duchowy.*

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.

Préložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) Jde o třetí pouť sv. Jana Pavla II. do Polska, která se konala ve dnech 8.-14. června 1987.

(2) Slova anděla strážného.

(3) Slova anděla strážného.

(4) Rozhovor Alice se sv. Otcem Piem.

Uzdravení na přímluvu sv. Šarbela

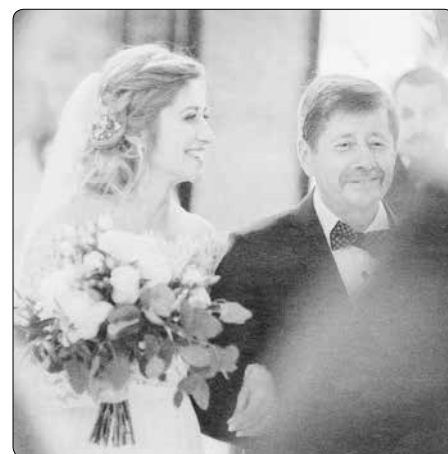
Lékař nás informoval, že zdravotní stav nemocného je kritický. Pokud přežije, nemusí nás poznávat, může být jiným člověkem, tzn. fyzicky neplnoprávným, duševně nemocným – nejpravděpodobněji bude přežít ve vegetativním stavu...

Vraceli jsme se s manželem z nedělní mše svaté. Bylo to 16. října roku 2016. Manžel se cítil hrozně zle. Rychle jsme sedli do auta a jeli do nemocnice. Záchranáři okamžitě převzeli Jurka na oddělení kardiologie (byl to třetí infarkt) a vzali ho na koronarografii. Byla právě hodina Božího milosrdenství. Modlili jsme se s dětmi a s rodinou korunku k Božímu milosrdenství. Z operačního sálu vyšla lékařka a řekla: „Je mi to moc líto, činnost srdce ustala, manžel je resuscitován.“ Slzy mi tekly po tvářích. Vzáyvala jsem Duchu Svatého, aby vedl ruce lékaře, který resuscitaci Jurkovi prováděl. Prosila jsem Matku Boží a všechny svaté o pomoc. Říkala jsem také: „Ježíši, důvěřuji Ti! Ať se vyplní Tvá vůle, jen mi a všem tady přítomným buď oporou.“

Po skončené patnáctiminutové resuscitaci zaintubovaného pacienta odvezli na oddělení intenzivní péče. Když za námi přišli členové oživovacího týmu, uslyšeli jsme: „Pacient žije, ale na 100 % za něho dýchá respirátor.“ Poděkovala jsem lékařům a dcera se zeptala: „A co dál...?“ Lékař odpověděl: „My jako oživovací kolektiv jsme udělali všechno, a zbytek záleží na tom nahoře.“ Lékař nás také informoval, že stav nemocného je kritický. Pokud přežije, nemusí nás poznávat, může být jiným člověkem, tzn. fyzicky neplnoprávným, duševně nemocným, nejpravděpodobněji zůstane ve vegetativním stavu... Na JIP Jurek ležel od 16. října do 8. listopadu zaintubovaný, navíc v umělém spánku. Čtyřikrát lékaři zkoušeli intubaci ukončit, avšak pacientovi hrozil edém plic, takže za něj znovu dýchal respirátor. Navíc 1. listopadu byl muž operován, protože se mu ve stehně vytvořila arterio-venózní píštěl.

Před operací jsem vzývala sv. Šarbela a udělala jsem Jurkovi na čele křížek. V sedm večer k nám přišla lékařka a řekla, že máme vejít já i dcery, abychom se rozloučily, poněvadž mužův organismus „odmítá poslušnost“. Jurek ležel napojený na přístroje a na celém jeho těle stály

kapky potu jako kapky na okně za deště. Byl studený, zsinálý a ošetřovateli se ne-dařilo odebrat mu krev. V duchu jsem prosila sv. Šarbela, sv. Jana Pavla II., naše děti, které jsme před lety potratili, a všechny svaté o zázrak Jurkova uzdravení, bude-li to vůle Boží. Po krátké chvíli jsme dostali znamení Boží milosti. Manžel přestával být tak studený, dostával barvu a podaři-

Pan Jiří s dcerou

lo se odebrat mu krev na rozbor. Jenom znovu za něho dýchal respirátor. Povolili nám ještě chvíli být u jeho lůžka. Pomazaly jsme ho olejem sv. Šarbela a pomodliliy se korunku k Božímu milosrdenství. Manžel žil, ale výsledky a prognózy byly velmi špatné. Přišla mozková mrtvice a sepse.

Už když se Jurek 16. října dostal v kritickém stavu na JIP, řekla jsem dceři, že mi velmi chybí olej sv. Šarbela. Téhož dne jsem mnoho lidí prosila o modlitbu za manželovo uzdravení. Na moji výzvu reagovala také sestra Miriam, která nás hned v nemocnici navštívila. Slzy mi tekly po tvářích, když nám k mému překvapení předala olej svatého Šarbela. Tehdy jsem jí řekla to, co předtím dceři. Sestra odpověděla, že Boží Prozřetelnost nad námi bdí a že ji k nám poslala. Od té chvíle jsem denně manžela žehnala svatým olejem. Když jsem se u nemocničního lůžka modlila korunku, můj muž, přestože „spal“, se modlil se mnou, zřetelně pohyboval ústy. Když to jeho sestra uviděla,

rozplakala se. Den co den se stále víc lidí spolu se mnou účastnilo Eucharistie. Ještě chci dodat, že jsem po jedné mši svatě sloužené za mužovo uzdravení dostala od přátel relikvii sv. Jana Pavla II. Po dohodě s lékařem jsem ji s úctou přinesla na oddělení intenzivní péče. Přiložila jsem relikvii Jurkovi k ústům a požehнала ho olejem sv. Šarbela.

Večer 8. listopadu se manžel probudil z umělého spánku. Samostatně dýchal, s malou kyslíkovou pomocí skrze nos.

Otevřel oči a pohlédl na mě. Jaká to byla radost! Vnímala jsem, že mě poznal – když mě uviděl, lehce se usmál. Dalšího dne byl Jurek převezen na kardiologické oddělení. Začali jsme se navzájem žehnat olejem sv. Šarbela a modlit se společně. Za nějakou dobu začal manžel nejspíše mluvit, ale už bylo možné mu rozumět. Uvědomoval si, že ležel v umělém spánku, avšak neměl ještě ponětí o času. Rozuměl všemu, co se mu říkalo. Přibližně týden po probuzení byl převezen do rehabilitační nemocnice. Po rehabilitaci už chodil manžel samostatně. Lékaři by-

Magdaléna a Jiří s dcerami

li nadšení. Věděli přece, že lidsky to bylo nemožné. Jeden z lékařů upřímně manželovi řekl, že když se dostal na JIP, byli přesvědčeni, že víc než čtyři dny nepřezijí. My víme, že Pán Bůh uzdravil Jurka na přímluvu sv. Šarbela.

Po návratu z nemocnice začal manžel vyprávět, co prožil v umělém spánku. Na

začátku měl pocit, že leží přitlačený pod přívěsem s velmi nízkým podvozkem. Po určité době byl uvolněn, a když ležel na lůžku, uviděl starce v kapuci a s vousem. Muž k němu každý večer přicházel, uléhal naproti a střežil ho. Veškerý zdravotnický personál ho obcházel tak, aby na něho nešlápl. Navíc na boku po pravé straně lůžka ležela dvě nemluvnata (myslíme si, že to byly naše děti, které jsme před lety nechali potratit). Ve chvíli, kdy Jurek líčil ten neobvyklý příběh, jsem vzala do ruky časopis „Miłujcie się!“, kde na obálce byla fotografie sv. Šarbela. Manžel na něj pohlédl a bez zaváhání potvrdil, že to je právě ten stařec, kterého každý večer vídával. Musím se zmínit, že Jurek předtím neznal sv. Šarbela a vůbec o něm neslyšel.

Dnes je manžel zdravý. Uvědomujeme si, že byl zázračně uzdraven díky modlitbě mnoha lidí, a především kvůli přímluvě sv. Šarbela.

Magdaléna z Chodzieży

*Z Miłujcie się! 1/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Poselství Svatého otce Františka k 29. světovému dni nemocných 11. února 2021

- pokračování katecheze papeže Františka ze str. 2

zlu. Ve svém důsledku nám brání, abychom jako děti jediného Otce plnili své povolání, žít pro bratrství všech lidí.

Ve vztahu k bratřím a sestrám, kteří jsou v jakékoli nouzi, nám Ježíš ukazuje opačný postoj, než je pokrytectví. Vybízí nás, abychom se před druhým člověkem zastavili, naslouchali mu, navázali upřímný a osobní vztah, abychom s ním soucítili, vnímali jeho rozpoložení a jeho utrpení až do té míry, že je vezmeme na sebe a pomůžeme mu (srov. Lk 10,30–35).

2. Nemoc nám dává zakusit vlastní zranitelnost a současně naši přirozenou potřebu druhého. Zjevněji vnímáme svou křehkost tvora a zakoušíme svou závislost na Bohu. V nemoci nás zcela prostupuje nejistota, velké obavy, někdy i zděšení. Doléhá na nás bezmoc, protože naše zdraví není závislé na našich schopnostech nebo na naší „starostlivosti“ (srov. Mt 6,27).

Nemoc v nás vyvolává otázky po smyslu života, s nimiž se ve víře obracíme k Bohu: otázky, jimiž hledáme nový význam

a směr svého života. Někdy nenajdeme odpověď hned. Ani naši přátelé a příbuzní nám v tomto náročném hledání nedokážou vždy pomoci.

Emblematickou postavou je v této situaci Jób. Jeho manželka a přátelé ho v jeho neštěstí nedokážou podržet. Napak ho dokonce osočují, a tak v něm umocňují samotu a zmatení. Jób se cítí opuštěný a nepochopený. Navzdory své nesmírné slabosti zavrhuje jakékoli pokrytectví a volí cestu upřímnosti vůči Bohu a ostatním. Volá k Bohu tak neodbytně, že Bůh mu nakonec odpoví a otvírá mu nové obzory. Potvrzuje, že Jóbovo utrpení není trestem ani znamením, že by se Bůh od něj vzdálil nebo ho ignoroval. Z Jóbova zraněného a uzdraveného srdce v té chvíli tryskají rozechvělá a pohnutá slova k Hospodinu: „Zvěděl jsem o tobě jen podle doslechu, ale nyní tě zřím moje oči.“ (Job 42,5)

3. Nemoc má pokaždé více než jednu tvář: má tvář každého nemocného, i těch,

kdo se cítí být zcela opomíjeni, vyloučení, obětí sociální nespravedlnosti, která popírá jejich základní práva (srov. encyklika *Fratelli tutti*, 22). Současná pandemie poukázala na velké množství nerovností ve zdravotnickém systému a odhalila nedostatky v péči o nemocné. Péče mnohdy není dostupná pro lidi staré, slabé, zranitelné, často je nevyvážená. To je důsledek politických kroků, toho, jak jsou spravovány zdroje, a úsilí všech, kdo zastávají jakoukoli zodpovědnou roli ve společnosti. Investovat do péče o nemocné je prioritou vyrůstající ze základního principu, že zdraví je prvotní společné dobro. Pandemie však také ukázala velkodušnost a obětavost zdravotníků, dobrovolníků, pomocného personálu, kněží, řeholníků a řeholnic, kteří zodpovědně, láskyplně a obětavě pomáhají, ošetřují, utěšují a slouží mnoha nemocným i jejich příbuzným. Tichý zástup mužů a žen, kteří se rozhodli pohlédnout nemocným do tváře, vzít na sebe bolest pacientů, které

považují za blízké, neboť všichni jsme členy jedné velké lidské rodiny.

Taková blízkost je vzácný balzám, který přináší nemocnému útěchu a povzbuzení v jeho utrpení. My křesťané prožíváme tuto blízkost jako výraz lásky Ježíše Krista, milosrdného Samaritána, který se soucitně sklání nad každým člověkem zraněným hříchem. Ve spojení s Ježíšem skrze Duchu Svatého jsme povoláni, abychom byli milosrdní jako Otec a abychom milovali zvláště nemocné, slabé a trpící bratry a sestry (srov. Jan 13,34–35). Tuto svou blízkost můžeme zakoušet osobně nebo společně: bratrská láska v Kristu totiž vytváří společenství, které je schopno uzdravovat, nikoho neopouští, přijímá především ty nejslabší a jde jim vstříc.

V této souvislosti bych rád připomněl důležitost bratrské a sesterské solidarity, která se konkrétně vyjadřuje ve službě. Má mnoho podob, všechny jsou zaměřené na pomoc bližnímu. „Sloužit znamená pečovat o ty, kdo jsou slabí v našich rodinách, v naší společnosti, v našem národě.“ (srov. *kázání v Havaně*, 20. 9. 2015). V tomto úsilí je každý povolán „před konkrétní tváří lidí nejslabších upozadit vlastní požadavky a očekávání, své touhy po moci. ... Služba vždy hledí bratru do tváře, dotýká se jeho těla, vnímá jeho blízkost

někdy až natolik, že jeho utrpení pocítu- je na sobě a snaží se všemožně bližnímu pomoci. Služba proto nikdy není ideologická, protože neslouží idejím, nýbrž osobám.“ (*tamtéž*)

4. Má-li být péče účinná, musí být postavena na vztahu, který umožní celostní přístup k nemocnému. Je třeba, aby tento aspekt zohlednili také lékaři, zdravotníci, odborníci, dobrovolníci a vzali na sebe utrpení těch, které ve vztahu vzájemné důvěry provázejí k uzdravení (srov. *Nová charta pracovníků ve zdravotnictví* [2016]). Jde o úmluvu mezi těmi, kdo požadují péči, a těmi, kdo se o ně starají, která je založená na vzájemné důvěře a úctě, upřímnosti, ochotě. To pomáhá překonávat jakékoliv obranné postoje, respektovat důstojnost nemocného, zajistit profesionalitu zdravotníků a udržovat dobré vztahy s rodinami pacientů.

Takový vztah s nemocným nachází svůj nevyčerpatelný zdroj motivace a síly v Kristově lásce, jak to dokazuje tisícileté svědectví mužů a žen, kteří se v péči o nemocné stali svatými. Z tajemství smrti a zmrtvýchvstání Krista se rodí láska, která je schopna dát plný smysl jak pacientovi, tak tomu, kdo o něj pečuje. Svědčí o tom evangelium. Ukazuje, že Ježíšovo uzdravení nevychází ze žádných kouzel,

ale je vždy důsledkem setkání, vzájemného vztahu. Ježíš přináší Boží dar a odpovídá na něj ten, kdo ho přijme. Ježíš to shrnuje slovy: „Tvá víra tě zachránila.“

5. Milí bratři a milé sestry, přikázání lásky, které Ježíš zanechal svým učedníkům, se konkrétně naplňuje i ve vztahu k nemocným. Společnost je o to humanější, oč účinnější se v duchu bratrské lásky dokáže postarat o své trpící a slabé členy. Snažme se dojít tohoto cíle a vytvářejme svět, kde nikdo nezůstane sám, nikdo není vyloučen nebo opuštěn.

Všechny nemocné, všechny pracovníky ve zdravotnictví a všechny, kdo jsou nemocným nablízku, svěťuji přímluvě Panny Marie, Matky milosrdenství a Uzdravení nemocných. Kež z lurdské jeskyně a z nespočetných poutních míst na celém světě posiluje naši víru a naději a kež nám pomůže postarat se o druhé s bratrskou láskou. Všem rád uděluji své požehnání.

Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského dne 20. prosince 2020, o 4. neděli adventní.

FRANTIŠEK

Zdroj: www.cirkev.cz, 22. 1. 2021 (Redakčně upraveno)

Papež uznal heroické ctnosti profesora Lejeuna, objevitele příčiny Downova syndromu

Papež František schválil zveřejnění nových dekretů Kongregace pro svatořečení. Jeden z nich uznává heroické ctnosti francouzského genetika a obránce života profesora Jérôme Lejeuna. Pokud bude uznán zázrak na jeho přímluvu, může být započten mezi blahoslavené.

Ve vědeckém světě je Jérôme Lejeune (1926–1994) známý především jako objevitel trizomie 21. chromozomu, způsobující Downův syndrom. Tento francouzský genetik byl osobním přítelem Jana Pavla II. Spolu s ním stál při zrodu *Papežské akademie pro život* a stal se jejím prvním předsedou. Zemřel v roce 1994.

Dne 21. ledna 2021 ohlášené vatikánské dekrety se týkají v jednom případě mučednictví a v dalších sedmi potvrzují hrdinské ctnosti. Za mučedníka byl uznán italský kněz Giovanni Fornasi

sini (1915–1944), zavražděný nacisty za své antifašistické postoje a spolupráci s partyzány.

Mezi Božími služebníky, jejichž heroičnost dekrety stvrzují, je také španělský hudebník a skladatel Santiago Masarnau Fernandez (1805–1882), který v 19. století založil španělskou větev sdružení sv. Vincence z Pauly.

Dalšími kandidáty blahořečení jsou anglická konvertitka sestra Maria Josefa od Ježíše (vlastním jménem Elisabeth Proutová, 1820–1864), zakladatelka

kongregace sester Nejsvětějšího Kříže a utrpení našeho Pána Ježíše Krista, a čtyři Italové: dva horliví kněží Michele Arcangelo Maria Antonio Vinti (1893–1943) a Ruggero Maria Caputo (1907–1980), seminarista Pasquale Canzii (1914–1930), zemřelý předčasně na tuberkulózu, a laička Adele Bonolisová (1909–1980), zakladatelka *Díla pomoci a sociálního vykoupění* v Miláně.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 21. 1. 2021 (Redakčně upraveno)

Svatý Jan pod Skalou - poutní místo z pokory

To nejkrásnější vzniká vždy z toho nejprostšího. Květina vyroste z drobného semínka, velký příběh z prázdného papíru, lidská cesta k upřímnému úspěchu se neobejde bez pouti, na jejímž začátku stojíme bez ničeho, jen s vírou a odhodláním. I Božího království se to týká. Z Písma víme, že do něho nedoputujeme, pokud nebudeme schopni vyjít pokorně, ne ověněním drahokamy a bohatstvím. Podobnou rovnici můžeme vidět i na jednom českém poutním místě - podle legendy byl na jeho počátku poustevník žijící osaměle v jeskyni. A jenom z jeho hluboké pokory zde vyrostlo blahodárné duchovní středisko.

Svatý Ivan

Oním poutním místem je Svátý Jan pod Skalou. Najdeme je v Chráněné krajině oblasti Český kras, ve Středočeském kraji v okrese Beroun. Je spjaté se dvěma svatými - Janem Křtitelem a Ivanem.

Prvního jmenovaného, který připravoval cestu pro příchod Krista, jistě není nutné připomínat. U druhého se ale zastavme. Zejména příběhem, chcete-li legendou, datovanou do 9. století. Ta se v několika verzích liší, ze všech si nicméně vezmeme to nejpodstatnější.

Můžeme začít cestou hustými, téměř neprostupnými lesy vyrostlými v srdci Českého krasu a narušenými jen skálami s jeskyněmi. Právě tudy prochází muž. Propast času nám zatajuje jeho pravou podobu. Vyobrazení (a také výzkumy ostatků) každopádně hovoří o vzrostlé postavě, jejíž tvář zpodobil plnovous.

Pouť, kterou podstupuje, je hledáním ticha a samoty, kde naplní svůj vztah k Bohu. Vybral si ji sám a dobrovolně. Jako syn krále kmene Obodritů Gostomysla měl před sebou život na společenském vrcholu. Po smrti otce rukou Lud-

víka II. Němce měl dokonce zaujmout místo vládce.

On si ale zvolil samotu. Právě toto rozhodnutí ho vedlo do údolí s jeskyněmi a s pramenem vody. Zde se mu tak zalíbilo, že se rozhodl zůstat. V tichu, bez jakékoliv společnosti, vyjma Bohem poslané laně, která ho živila svým mlékem.

Stal se tak prvním českým křesťanským poustevníkem, který do historie vstoupil s několika přízvisky: Kralevic korvejský, svatý Jan Poustevník, svatý Jan Český a především jako svatý Ivan.

Zjevení

Tento příběh je však jen částí celé legendy o svatém Ivanovi a také o vzniku poutního místa Svátý Jan pod Skalou.

Poustevník zde zakoušel i těžké časy. Především kvůli mnohým pokušením. Hovoří se o démonech, kteří na něho dotírali a kteří nad ním měli takovou moc, že před nimi chtěl utéct.

Při odchodu se před ním ale zjevila postava Jana Křtitele. „Neodcházej,“ řekl poustevníkovi a podal mu dřevěný křížek. Ten pak svatého Ivana před démony chránil.

Pohled do jeskyně sv. Ivana

Zároveň tak byl položen jakýsi první základní kámen pro poutní místo. Jednak velikostí události, jednak pro to, co na příběh navázalo dále.

Na nedalekém hradě Tetíně sídlil kněz Bořivoj I. Jednoho dne se do tamních lesů vydal na lov, při kterém postřelil laň. Tu, kterou poustevníkovi poslal Bůh. Raněná a umírající začala utíkat, Bořivoj ji pronásledoval. Dovedla ho až poblíž Ivanovy jeskyně. Poustevník z ní vyšel, oslovil knížete jménem a zeptal se, proč zabil jeho laň.

Bořivojovi bylo Ivana líto. Aby mu vynahradil příkoří, kterého se na něm dopustil, nabídl mu, aby odešel na Tetín a tam žil. Muž odmítl, nicméně panství několikrát navštívil. Nejenže zde mluvil s Bořivojem i jeho manželkou, svatou Ludmilou, ale na sklonku života se zúčastnil mše svatě sloužené knězem Pavlem. Tomu poté vyjevil zjevení svatého Jana Křtitele. Vyslovil také přání, aby až se jeho životní pouť naplní, byl pohřben ve své jesky-

Kresba kláštera před dostavbou z roku 1717

ni a Bořivoj aby na tom místě nechal vystavět kapličku.

Ivanova smrt se datuje do období let 882–893.

Kaplička a rozvoj poutí

Poustevník Ivan byl skutečně (s náležitými poctami) pohřben na místě, které spojil se svým životem. A kníže Bořivoj splnil i další přání, týkající se stavby svatostánku.

K místu začali přicházet poutníci. Je důležité mít na paměti, že se stále psalo 9. století, doba, kdy se křesťanství začalo v Čechách teprve hlásit ke slovu. Při návštěvě Svatého Jana pod Skalou se tak můžeme dotknout místa, kde se odehrávaly vůbec jedny z prvních křesťanských poutí.

Jako velmi důležitý rok je v historii poutního místa uváděn 1037. Zde již můžeme upustit od legend a opírat se o první písemnou zmínku z listiny krále Přemysla Otakara I. Ta byla sice uvedena až roku 1205 a na zmíněný letopočet odkazovala, avšak díky ní víme podstatnou informaci.

A sice že kníže Břetislav I. místo s poustevnou, Ivanovým hrobem a kaplí Jana Křtitele postoupil benediktinům z kláštera v Ostrově u Davle. Ti zde ještě v 11. století založili svůj dceřiný klášter, ze kterého se roku 1310 stalo proboštství.

Dalším zlomem je pak rok 1420 a období husitských válek. Stoupenci Jana Žižky ostrovský klášter vydrancovali a poničili. A benediktini se uchýlili na místo, kterému se tehdy říkalo Svatý Ivan ve Skalách. Jakkoliv zde našli pouze provizorní domov, v budoucnu se sem přestěhovali natrvalo – konkrétně roku 1517.

Století šestnácté se zde vůbec neslo ve znamení velkých událostí. Jednak na jeho začátku vznikl kostel sv. Jana, také nazývaný jako Hasenburský. A roku 1584 byly na místě objeveny ostatky svatého Ivana, což představovalo značný impulz pro rozvoj poutí.

K jejich uctění sem přicházely poutníci ve velikých davech. Zejména při červené slavnosti sv. Jana Křtitele a poté sv. Ivana, která následovala hned druhý den. V historii se slavností zúčastnilo i několik českých králů. Hovoříme zde o slavných svatojánských poutích.

Úcta ke svatému Ivanovi v těch dobách nabývala na síle, posílena také svědectvími poutníků, kteří zažili zázraky nebo ob-

Pohled na poutní místo Svatý Jan pod Skalou

drželi milosrdenství při prosbách k tomuto světcovi. Vrchol svatoivanského kultu se datuje na přelom 16. a 17. století.

Kostel

Jinou zásadní událost hledejme v roce 1661, kdy byl na místě starého a malého kostela dostavěn rozsáhlý chrám zasvěcený Narození sv. Jana Křtitele.

V této souvislosti je nutné znát jednu z osobností křesťanského života. Opatem ve svatojánském klášteře tehdy byl pozdější arcibiskup pražský, Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka. Ten ke stavbě nového chrámu povolal slavného architekta italského původu, Carla Luraga.

Základní kámen položil císař Leopold I. Stavba mohutného barokního kostela trvala čtyři roky. Bohužel, již o padesát let později musel být přestavěn. Na měkkém a vlhkém podloží začal brzy sesedat a zdi s klenbami pukaly.

Pohled na poutní místo Svatý Jan pod Skalou

K přestavbě došlo v letech 1710–1711. Projektoval ji neméně slavný architekt, Kilián Ignác Dientzenhofer.

Dominanty svatostánku najdeme jednak na hlavním oltáři, kde je velký obraz Zjevení sv. Jana Křtitele poustevníkovi Ivanovi, namalovaný roku 1695. Samotný vrchol oltáře je pak korunovaný vysokým křížem, dříve umístěným na Karlově mostě. Na poutní místo jej přinesli poutníci ze Starého Města pražského.

Největší vzácností je ale schránka s ostatky svatého Ivana. Je umístěna uprostřed kostela a upozorňuje na ni bohatě zdobený náhrobek.

Zákazy

Poutní areál je tvořen nejen kostelem, ale také bývalým benediktinským klášteřem. Jakmile byl roku 1661 dokončen chrám, začalo se pracovat i na jeho budovách. Složitě práce trvaly dlouhé roky a definitivně byly ukončeny až v 18. století.

Jen krátce před těžkou událostí.

Stejně jako pro další kláštery, i pro svatojánský se stal bolestivým rok 1785. Po josefínských reformách byl zrušen a jeho majetek rozprodán. Majitelem se nejprve stal hrabě Sweerts-Sporck. Později například rytíř Joachim ze Schirdingu nebo šlechtická rodina Bergerů.

Po devastujících reformách také začal stagnovat zájem o kult svatého Ivana.

Klášter si do své historie může připsat, že fungoval jako přádelna nebo ko-

želužna, začátkem 20. století zase jako lázně. A po nástupu komunismu se stal táborem nucených prací a poté věznicí.

A ani další „role“ areál jistě netěšily. Od roku 1955 se zde po bezmála třicet let školili noví příslušníci StB, od poloviny let osmdesátých tu zase mělo archiv ministerstva vnitra.

Církví, konkrétně Kongregaci školských bratří, se klášter vrátil roku 1991, v první vlně církevních restitucí. Od roku 1995 zde dodnes funguje Svatojánská kolej – vyšší odborná škola pedagogická, zřízená Arcibiskupstvím pražským.

Další stavby

Návštěva Svatého Jana pod Skalou nás provede nádhernou přírodou, do které jsou zasazeny působivé stavby. Nutí nás to přemýšlet o tom, že pouze v prostotě a nejryzejší čistotě vyroste něco velkého.

Zmíňme například novogotickou Maximiliánovu kapli na hřbitově. Vystavěna byla v letech 1847–1849 jako hrobka tehdejších majitelů, rodiny Bergerovy.

Zřejmě nejdůležitější místo se ale nachází pod poutním kostelem. Můžeme zde vstoupit do samotné jeskyně, kde přebýval svatý Ivan. V prostoru je zachována neupravená část s travertíny, vzniklými působením krasového vývěru.

Jeskyně je s kostelem Narození sv. Jana Křtitele přímo propojena. Pod jejím oknem vytéká Ivanův pramen s vodou s léčivými účinky.

Důležitá je i kaple Povýšení svatého Kříže. Ta údajně stojí na místě, kde se svatému Ivanovi zjevil sv. Jan Křtitel. Původně, od roku 1602, zde stálo sousoší s ukřižovaným Kristem a svatými Janem Křtitelem a Ivanem.

Postavit je nechal maršál Heřman Kryštof Russworm, velitel císařských vojsk Rudolfa II., jako akt kajicnosti. Rok po přestavbě hlavního kostela byla nad sousoším postavena zmíněná kaple.

Od roku 2018 je poutní areál zařazen mezi národní kulturní památky.

Dva světci

Při pouti do Svatého Jana pod Skalou ale není důležité vnímat význam staveb jako takových, nýbrž počátek, který dal předpoklad k jejich vzniku.

Můžeme se samozřejmě i ptát, zda svatý Ivan skutečně žil, nebo je pouze posta-

vou legend. Je na místě odkazovat na hlubokou propast času, ale na druhé straně máme právo obhájit ji antropologickým výzkumem ostatků z jeskyně, který skutečně potvrdil, že pocházejí z 9. století. A patřily muži, který většinu svého života prožil v chladu a vlhku.

Ať se ale napsané stalo pouze ve slovech, které nám život svatého Ivana uchovávají, či ve skutečnosti, podstata je hmatatelná v obou případech. I bez ohledu na to, že současnost k tomuto muži nezačíná rozhodný postoj a k definitivnímu svatořečení (jako svatý je uváděn na základě legend) se staví skepticky.

Ve Svatém Janovi pod Skalou totiž můžeme cítit dotyk velikého příběhu, do kterého je vepsán nejen osud svatého Ivana, ale i podstata vztahu člověka s Bohem. Tedy vztah o tom, kdy jej hledáme a komunikujeme s ním (po vzoru poustevníků) v přírodě a samotě. Tehdy teprve jako by byli lidé schopni naplno otevřít svá srdce a v přítomnosti stromů, proudících řek a obklopení stěnami jeskyně vnímat čistotu Božího stvoření.

Bůh pro svatého Ivana znamenal něco niterního a osobního a on tento vztah nechtěl narušovat společností. Chtěl si ho uchovávat ve své samotě a uložit ho do svého ticha. Čímž ho v jistém smys-

lu můžeme přirovnat i ke druhému světci s tímto poutním místem spjatým, ke svatému Janu Křtiteli.

Zřít se běžného života a být nejpolebnějším z posledních. Být si plně vědom chudoby a prostoty a hlásat, že je tu někdo větší a mocnější. Sklonit se v hluboké pokoře před ním, připravit mu cestu. Tím, že žijeme příkladným životem v odříkání a vzdáním se veškerého pozemského bohatství, stonásobně vynahrazeného v nebi.

I s tímto můžeme do Svatého Jana pod Skalou, na první pohled skromné obce pro zhruba 180 obyvatel, přicházet. Ať při tradičních svatojánských poutích, nebo mimo ně. Zdejší jeskyně jako by byla prostoupena lidskou schopností sestoupit k té nejhlubší pokoře, ze které, jako se to stalo zde, následně vznikne něco nepopsatelně krásného.

Jako by nám odkaz svatého Ivana sděloval, že pouze z nejskromnějšího místa Bůh nechává vykvétat krásu. Krásu promlouvající k duši, zasazenou do čisté a působivé přírody. Toto je Boží bohatství. To nejpřímější, které nepotřebuje nic jiného, než stejně upřímnou pokoru. Sklonit se před tím, co je daleko větší než my sami. A nemyslet si, že my samotní jsme nad někým.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

proto, že to mám nařizeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Evangelium - Mk 1,29-39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli.

Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všichni nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

Diktatura relativismu (2)

Podléhání současných pluralistických světových demokracií pokušení totalitarismu se projevuje rovněž ve snahách psát dějiny západní civilizace „nanovo“, aby tak zmizely jakékoliv zmínky o jejich křesťanských kořenech.

Kardinál Robert Sarah, prefekt vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, ve své nejnovější knize s názvem *Den se již nachýlil* rozvažuje, že „nejdestrukтивnější pronásledování křesťanů se dnes děje v západních demokraciích. Tam zabili Boha. Křesťan je stále více odsouván do pozadí, zastráňovaný, pokořovaný, zesměšňovaný.“ A dodává: „V pluralistických demokraciích je pokušení totalitarismu plodem rozumu, který se nechce dát očistit vírou. Rodí to měkkou diktaturu relativismu a skryté pronásledování, které pozvolna znecitlivuje svědomí a lidem bere opravdovou svobodu.“

Ovládat minulost, aby se mohlo vládnout dnes i zítra

To jsou silná slova, ale přece výstižně ukazují tu situaci, v níž se dnes nachází větší část země Západu, stejně na evropském kontinentě, jako i na druhé straně Atlantiku. Velmi správně kardinál Sarah považuje za totalitární choutky současných „rozvinutých“ demokracií, které nejenom netolerují křesťanskou symboliku ve veřejném prostoru. V této souvislosti se dá říci, že se zde projevuje jisté *odium crucis* (odpor ke kříži) – charakteristický projev démonické posedlosti.

Jak jsme viděli v předcházející části, znamení Spasitele je i dnes předpovězeno prorokem Simeonem při obětování Krista v jeruzalémské svatyni „znamením, kterému se budou vzpírat“ (srov. Lk 2,34). Dráždí dokonce i malý křížek na krku letušky nebo červený kříž – znak známé charitativní organizace.

To podléhání současných pluralistických demokracií západního světa pokušení totalitarismu se projevuje rovněž v pokusech „psát nanovo“ dějiny západní civilizace tak, aby byly odstraněny jakékoliv zmínky o jejich křesťanských kořenech. Snaha ovládnout minulost, aby se tak dal ovládat dnešek i budoucnost, to je totalitární svět vyličený Georgem Orwellem v jeho proslulém románu *1984*.

Hlavní hrdina knihy pracuje ve specifické „továrně minulosti“, kde se realizují „odpovídající korektury“ ve starých ročnících tisku, aby tak odpovídal aktuální „moudrosti etapy“. Děsivá Orwellova vize se splňuje před našima očima.

V této souvislosti je třeba připomenout práci na tzv. konstituci pro Evropu, která byla prováděna na počátku 21. století. Nakonec se ukázalo, že ten dokument nebyl realizován, poněvadž ho odmítli občané Francie a Holandska cestou všeobecného hlasování v referendu. Z úhlu vidění problematiky, která je tématem tohoto článku, byl nejvýmluvnější od roku 2003 trvajícím průběh prací nad textem preambule k „evropské konstituci“, které řídil tzv. konvent v čele s bývalým prezidentem Francie („umírněná pravice“) Valéryem Giscardem d'Estaingem. Tyto práce se dají popsat stručně jako pokus o napsání kulturních dějin Evropy nanovo – jako kontinentu, který získal svoji duchovní tvář bez jakéhokoliv podílu křesťanství.

Jak opomenout tisíc let v dějinách Evropy

Prvotní verze „konventem“ připraveného textu preambule mluvila o evropské civilizaci „čerpající z kulturních, náboženských a humanistických tradic, kte-

ré pocházejí z řecké a římské civilizace a byly proniknuté duchovním úsilím, které proniklo Evropu a stále žije v jejím dědictví, a poté bylo vytvářeno filozofii osvícenství“.

Povšimněme si, že v té verzi preambule, která má vždy charakter jistého ideového manifestu, nebyla jakákoliv zmínka o křesťanském kulturním dědictví, o více než tisícileté epoše kateder a univerzit. Podle autorů toho textu kulturní děje Evropy tvořil řecko-římský starověk, potom dlouho nebylo nic, až do osvícenství...

Avšak taková vygumovaná paměť na kulturní dědictví starého kontinentu nepostačovala dnešním bojujícím laicizátorům. Proti umístění slov o „duchovním úsilí“ v preambuli vznesla protest Evropská humanistická federace, která dospěla ke zformulování „otevřená branka, kterou se vtlačují církve a mohou zdržet pokrokovou politiku“.

Protest byl podpořen evropskými médii „hlavního proudu“ (podle vlastního mínění pluralistickými, poněvadž reprezentujícími všechny odstíny liberalismu i neomarxistické levice), takže poslední slova o „duchovním úsilí“ zmizela z projektu preambule. Zůstala namísto toho formulace o „náboženských tradicích Evropy“, které jsou „stále živé v jejím dědictví“. Avšak pod tlakem „evropských humanistů“ i tato formulace zmizela.

V poslední verzi preambule k „evropské konstituci“, vyhlášené 29. října 2004, její autoři prohlásili, že „čerpají z kulturního, náboženského i humanistického dědictví Evropy, z něhož se rozvinuly takové univerzální hodnoty, jako nepostupitelná a nenarušitelná práva člověka a svoboda, demokracie, rovnost a právní předpisy“. O živých „náboženských tradicích“ v Evropě 21. století tedy nebylo ani slova. Příliš by se to pojilo s křesťanstvím...

Je zřejmé, že ani v „evropské ústavě“, která nikdy nevstoupila do života, ani v zastupující Lisabonské smlouvě (2007), není *invocatio Dei*. Vzhlížení k nebi je podle dnešních eurokratických elit něčím zbytným, a ti, kteří se přesto všechno chtějí odvolávat na křesťanské tradice, musí počítat „s nevyhnutelnými následky“.

„Kontroverzní“ mince euro

V tomto ohledu byly charakteristické tahanice Slovenska v roce 2012 spojené

Rub slovenské euromince se symbolem dvojitého kříže

s připraveným vzorem mince euro s nominální hodnotou dvě eura, která měla být dána do oběhu Národní bankou Slovenska (NBS) v roce 2013. Evropská komise, číníc tak v odpovědi na „znepokojení“ socialistického státu francouzského, přikázala státu slovenskému modifikaci projektu.

Předmětem urážky byly pro Evropskou komisi postavy svatých Cyrila a Metoděje a mezi nimi viditelný dvojitý kříž. Postavy svatých se na minci objevily proto, že její emise v roce 2013 měla připomínat 1150. výročí příchodu slovanských apoštolů na Velkou Moravu. Podle evropských úředníků taková podoba mince euro, která měla být v oběhu v celé sféře evropské valuty, „škodí neutrálnosti světónázoru“ garantované v Evropské unii Lisabonskou smlouvou. Jenže vedení Národní banky Slovenska nepovolilo, ačkoliv s komisí Evropské unie došlo k jistému „kompromisu“. Jmenovitě zmizela znamení kříže z ornátů obou svatých a nad jejich hlavami svatozář. Dvojitý kříž – umístěný rovněž ve znaku Slovenska – zůstal.

Následně v roce 2012 liberálně levicová většina v Evropském parlamentu nejdennokrát debatovala, vyjadřujíc své znepokojení nad zavedením zápisu o „sjednocující roli křesťanství v dějinách maďarského národa“ do preambule nové ústavy Maďarska pod vedením od roku 2010 strany Fidesz řízené Viktorom Orbánem. Znovu se objevily argumenty o „světónázorové neutrálnosti“, sloužící jako zdůvodnění pro vymazání křesťanství z dějin celé Evropy nebo jejich jednotlivých zemí.

Jak se zrodilo monstrum?

Jiným aspektem takového přepisování historie západní civilizace nanovo je rozvoj jakési „historiografie pokání“, čili dokazování pod záminkou provádění „odhalujících“ vědeckých výzkumů, že dějiny západní kultury byly jediným, nepřetržitým – až do doby, než přišla generace roku 1968 – pásmem neštěstí, zločinů a zotročování různých menšin (žen, homosexuálů, muslimů atd.). A za všechno mohlo, pochopitelně, křesťanství. Když už se nedá zamlčet vklad křesťanství do kulturního vytváření Západu, bylo třeba prohlásit, že ta inspirace zrodila opravdové monstrum...

Od počátku 60. let 20. století počala záplava literatury považované za vědeckou, která rozšířila všechny odedávna známé antikatolické „černé legendy“. Psalo se tedy o tom, jak křížáci pohany „obraceli mečem“, o „totalitárních praktikách inkvizice“, o „zločinech církve“ po objevení Ameriky Kolumbem atd. Ve stejné době pronikala vyprávění tohoto typu do tzv. populární kultury šířené velkými filmovými studii v Hollywoodu. Někdo, kdo čerpá znalosti o inkvizici pouze a výlučně z knihy Umberta Eca *Jméno růže* nebo z filmu podle ní natočeného, nemá žádné odpovídající informace o této části historie církve, zato je obeznámen s celou masou antikatolických stereotypů a předsudků.

To je jenom jeden, ačkoliv velmi známý příklad z mnoha „děl“ tvůrců tak silně zastoupených v popkultuře protikatolické vlny. Netřeba připomínat všechny knihy Dana Browna (mj. *Šifra mistra Leonarda*), vydávané v miliónech výtisků, které se rovněž dočkaly hollywoodských zpracování v hvězdném obsazení.

„Strhující vzpomínka“ a její ideologické cíle

Hlavním cílem iniciátorů této podoby historické protikatolické propagandy je – jak píše současný kanadský sociolog Mathieu Bock-Côté – snaha o „vysvobození“ lidí Západu z „determinismu histo-

rické paměti“. Tento učenec píše ve své knize nazvané *Multikulturalismus jako politická víra*, že na počátku 21. století jsme svědky rozšiřování – stejně tak v populární kultuře, jako i ve světě akademickém – „strhující vzpomínky, která nechce udržovat vazbu s minulostí, ale vlastně se od ní osvobodit“. To „osvobození“ se týká především vytěsnění z paměti jednotlivých národů všeho toho, co stále připomíná křesťanské kulturní dědictví, které po celé věky formovalo západní civilizaci.

K dovršení všeho zlého tomuto záměru přitakávají někteří lidé z církve samotné, kteří – jak psal kardinál Ratzinger / Benedikt XVI. – zaměňují „veliké zpytování svědomí církve“ za hříchy spáchané v minulosti jejími dcerami i syny za „náruživé sebeobviňování“. Jak psal kardinál Ratzinger, „takový postoj přivádí k nejistotě týkající se naší vlastní identity (...), k přijetí postoje odtržení se od naší vlastní historie a k myšlence »hodiny nula«, v níž všechno začne nanovo“.

Zfalšovaná historie církve má svoje důsledky

Jak si všímá kardinál Robert Sarah, který uvádí ve zmiňované knize ona slova Benedikta XVI., v takovém postoji nekritického rozšiřování různých obvinění vrhaných na církve za její „dávné hříchy“ (a ve skutečnosti za produkty dalších „černých legend“) „se skrývá obrovské riziko pronikavé nadutosti“. Někteří lidé církve, zevšeobecňující takové pohledy, „už nechtěli být dědici, ale stvořiteli“. Psaní historie církve „nanovo“ totiž provázela snaha vytvořit celou církev podle lidského měřítka. „Někdy namísto Božího pokladu byla hlášána víra čistě lidská. Namísto předávání toho, co jsme obdrželi, byly halasně vyhlašovány vlastní výmysly“ – píše kardinál Sarah.

Jeden z vynikajících polských historiků, Józef Szujski, říkával, že „falešná historie je učitelkou falešné politiky“. V parafrázi těch slov a ve vztahu k tomu, o čem psal kardinál Sarah, je možno říci, že falešná historie církve je učitelkou falešné teologie i ekleziologie.

(Pokračování)

Z *Milujcie się!* 5/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Pondělí 8. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB (1. díl) **6:50** Tanzanie – Zanzibar: Jsme odvážní **7:20** V pohorách po horách (47. díl): Suchá Belá – Slovenský ráj **7:35** Klapka s Danuší Kubátovou **8:40** Moudrost mnichů: Ritus a hloubka [P] **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Outdoor Films s Richardem Štěpánkem (80. díl): Vzdát můžeš zítra **10:50** Cesty Václava Havla **11:20** Na koberečku (181. díl): S Leem Fijenem **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi... **13:20** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **15:10** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Vložím do vás nového Ducha **16:00** V souvislostech **16:20** Dívám se kolem sebe **16:55** Nebojte se... **18:00** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlik, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **18:20** Půčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska **18:25** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstří, Ignac, Manda **18:30** Hermie soutěží **18:45** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **19:00** Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **19:30** Moudrost mnichů: Ritus a hloubka **19:50** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla?: S P. Stanislavem Příbylem [L] **21:10** 750 let Ostravou [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **22:30** Kulatý stůl **0:05** Koncert Wihanova kvarteta: Šumperk **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB (2. díl) **6:55** Likvidace lepry **7:05** Štětcem a pišťalou **7:25** Noční univerzita: Roman Cardal – Současná kulturní válka a její zdroje **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Gramofon (1. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **10:20** V souvislostech **10:45** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Poutníci času (5. díl): S Petrem Modlitbou **12:25** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **12:40** Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau – Argentina **13:10** Mezi pražci (94. díl): Únor 2021 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:00** Ateliér užití modlitby **16:05** Cvrlikání (22. díl): Jitka Šuranská **17:15** V pohorách po horách (63. díl): Zakarpatská Ukrajina – Boržava **17:20** Kalvária Nitrianské Pravno **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstří, Ignac Manda **18:50** Divadélko Bubáček (1. díl): O Mámovi-tátovi **19:05** Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek **19:30** Zpravodajské Noeviny: 9. 2. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Obnova objektu Libušín po požáru **21:15** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Za obzorem **22:05** První křesťané: Obrácení impéria **22:35** Má vlast: Přerov – Městský dům **0:20** Terra Santa News: 3. 2. 2021 **0:40** Historie sklářství v Karlovině **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 10. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Mgr. Ludmila Němcová, FMA **6:40** Sýrie – zbytek jeho lidu **7:10** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Vložím do vás nového Ducha **7:55** Zpravodajské Noeviny: 9. 2. 2021 **8:15** Hlubinami vesmíru – výběr 2020 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:15** Čičmianské tajemství **10:50** Bohem zapome-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

nuté kouty **11:25** V pohorách po horách (64. díl): Dráteníčky **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla?: S P. Stanislavem Příbylem **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Links, rechts, krejčí, švec! MFF Strážnice 2017 **16:05** Zpravodajské Noeviny: 9. 2. 2021 **16:25** ARTBITR – Kulturní magazín (104. díl): 100 rozmarných let Rudolfa Hrušínského **16:35** Jak potkávat svět (81. díl): S Hanou Fialovou **18:00** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **18:20** Divadélko Bubáček (2. díl): O Kněžyni **18:35** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstří, Ignac, Manda **18:40** Josef a jeho bratři **19:30** Terra Santa News: 10. 2. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** Poutníci času (2. díl): S Petrem Neužilém **21:30** Za obzorem **22:05** Noční univerzita: Jana Jočová Trlicová – Co dnes ohrožuje rodinu? [P] **22:55** Generální audience papeže Františka **23:20** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi... **23:55** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: ThMgr. Pavel Smetana **6:50** Má vlast: Přerov – Městský dům **8:30** První křesťané: Obrácení impéria **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Mezi pražci (94. díl): Únor 2021 **10:00** Kulatý stůl **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Gramofon (2. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **13:10** Terra Santa News: 10. 2. 2021 **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Továrna mezi vodami **15:15** Hlubinami vesmíru – výběr 2020 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 9. 2. 2021 **16:20** Večeře u Slováků: 6. neděle v mezidobí [P] **16:50** Mixtékové – Mezi náboženstvím a tradicí **17:20** V pohorách po horách (47. díl): Suchá Belá – Slovenský ráj **17:35** Ovečky v karanténě: 6. neděle v mezidobí [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:40** Zapomenutá generace **19:05** Klauzura **19:30** Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře [L] **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2021 **0:30** Pomoc, která se točí **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 12. 2. 2021

6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2021 **6:25** Pro vita mundi: P. Jan Mach **7:10** Kmochův Kolín: Gloria **8:05** Krasňany **8:40** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Dům ze skla?: S P. Stanislavem Příbylem **10:10** Jak potkávat svět (26. díl): S Josefem Zajčkem **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P]

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ján Miho – heligonkář a folklorista **13:20** Recept na roztroušenou sklerózu: Nerezignovat! **13:30** Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Věrní Kristu **15:35** Janomamové v Brazílii **16:00** Zpravodajské Noeviny: 11. 2. 2021 **16:20** Kazachstán, poutní kostel **17:15** Buon giorno s Františkem **18:00** Můj chrám: Kostel Povýšení sv. Kříže, Strání a Ondřej Benešík **18:20** Divadélko Bubáček (3. díl): O Rašíkovi a Johance **18:35** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstří, Ignac Manda **18:40** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **19:10** Poletuchy: Na skok do Zlína **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Kniha knih v 21. století **21:40** Za obzorem **22:15** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlíci **23:20** Bulharsko: Kořeny Romů **23:55** Biblická studna **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Pavel Wessely **6:45** Na křídlech andělů **7:10** Odvaha otce Karola **8:25** Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek **8:50** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstří, Ignac, Manda **8:55** Hermie a potopa **9:30** Ovečky v karanténě: 6. neděle v mezidobí **9:55** GOODwillBOY V. (5. díl) **10:45** V posteli POD NEBESY V. (7. díl) **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (104. díl): 100 rozmarných let Rudolfa Hrušínského **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Romeo a Julie 63 **15:00** Vitajte, priatelja, na Myjave: MFF Myjava 2018 **16:10** Čas pro Malawi **16:55** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **17:25** V souvislostech [P] **17:45** Přejeme si... **17:55** Anežka Česká **19:00** Giacomo Puccini: Tosca, Ostrava, divadlo A. Dvořáka [L] **21:35** Dobrodružství před kamerou (18. díl) [P] **22:45** Za obzorem **23:15** V pohorách po horách (48. díl): Minčol – Martinské hole **23:25** Za obzorem **0:00** Cesty Václava Havla **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Plk. v.v. František Valdštýn **6:50** Řeckokatolický magazín **7:10** Večeře u Slováků: 6. neděle v mezidobí **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **9:00** Dopisy z rovníku **9:40** Poutníci času (6. díl): S Miroslavem Hamplém [P] **10:00** Mše svatá z kostela sv. Michala, Brno [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:45** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Dobrodružství před kamerou (18. díl) **15:10** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **15:40** V pohorách po horách (20. díl): Skalka – Hřeben – Brdy **15:55** Noční univerzita: Jana Jočová Trlicová – Co dnes ohrožuje rodinu? **16:45** Slezská lilie 2016: koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **17:45** Manželská setkání **18:00** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:05** Cirkus Noeland (6. díl): Roberto, Kekulín a dobré skutky **18:30** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **19:05** Ovečky v karanténě: 6. neděle v mezidobí **19:30** Tak trochu jiný lyžák **19:50** Přejeme si... **20:05** Missio magazín: Únor 2021 [P] **20:30** Ignác z Loyoly **22:40** Buon giorno s Františkem **23:25** Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 8. 2. o 16:55 hod.:

Návrat domov (dokument)

Po porážke Islamského štátu v Iraku sa rodina Valida a Alice vracia do ich zničeného domu. Chcú začať nový život, lenže nič už nie je tak, ako predtým. Z mesta sa vytratila radosť aj perspektíva budúcnosti. Napriek ťažkým ranám ale dokáže táto rodina asýrskych kresťanov odpustiť a uchovať si vieru.

Utorok 9. 2. o 21:30 hod.:

VOJTAŠŠÁK (dokument)

Dokumentárny film o Božom sluhovi spišskom biskupovi Jánovi Vojtaššákovi, o jeho takmer 90ročnom živote a o hrdinskom znášaní kríža.

Streda 10. 2. o 20:50 hod.:

Fundamenty

(Kultúra a hospodársko-sociálny život)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu.

Štvrtok 11. 2. o 18:30 hod.: Svätá omša

Priamy prenos na sviatok Panny Márie Lurdskej.

Piatok 12. 2. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Svätý Valentín (film)

Malý zvedavý chlapec, ktorý vyrastal bez otca, sa dozvie vďaka nájdeným listom dávný príbeh lásky svojich rodičov. Zistí, že sa jeho mama zázračne uzdravila zo slepoty spôsobenej cukrovkou...

Sobota 13. 2. o 20:30 hod.:

Bernadeta: Zázrak v Lurdoch (film)

V roku 1858 sa Bernadete Soubirousovej, chudobnej dievčine z Lúrd, zjavila Panna Mária až osemnásťkrát. Ľudia jej spočiatku neverili. Ale vďaka jej úprimnosti, nevinnosti a vytrvalosti mnohí predsa uverili.

Nedeľa 14. 2. o 18:30 hod.: Svätá omša

Priamy prenos za deti, ktoré zomreli na onkologické ochorenia.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. ÚNORA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 2.		PO 8. 2.		ÚT 9. 2.		ST 10. 2.		ČT 11. 2.		PÁ 12. 2.		SO 13. 2.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	1741	1961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1742	1961	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1743	1962	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	692	781	831	933	847	950	1307	1963	1308	1451	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	1744	1963	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	692	782	1306	1449	847	951	1307	1450	1308	1451	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 6. 2.																
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	1746	1965	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	1749	1968	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	692	781	693	782	840	943	856	960	1750	1969	1308	1451	904	1012	693	782
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	1750	1969	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	692	782	692	782	1306	1449	857	961	1307	1450	1308	1451	904	1012	693	783
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 7. 2. – 5. neděle

v mezidobí

1. čt.: Job 7,1-4.6-7

Ž 147(146),1-2.3-4.5-6

Odp.: srov. 3a (*Chvalte*

Hospodina, který uzdravuje ty,

jimž puká srdce. Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 1 Kor 9,16-19.22-23

Ev.: Mk 1,29-39

Pondělí 8. 2. – nezávazná památka sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefíny Bakhity

1. čt.: Gn 1,1-19

Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.24+35c

Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53-56

Úterý 9. 2. – ferie

1. čt.: Gn 1,20-2,4a

Ž 8,4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane,*

jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!)

Ev.: Mk 7,1-13

Středa 10. 2. – památka sv. Scholastiky

1. čt.: Gn 2,4b-9.15-17

Ž 104(103),1-2a.27-28.29bc-30

Odp.: 1a (*Veleb, duše má,*

Hospodina!)

Ev.: Mk 7,14-23

Čtvrtek 11. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie Lurdské

1. čt.: Gn 2,18-25

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 7,24-30

Pátek 12. 2. – ferie

1. čt.: Gn 3,1-8

Ž 32(31),1-2.5.6.7

Odp.: 1a (*Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost.*)

Ev.: Mk 7,31-37

Sobota 13. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

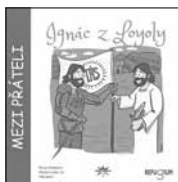
1. čt.: Gn 3,9-24

Ž 90(89),2.3-4.5-6.12-13

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 8,1-10

PRO DĚTI

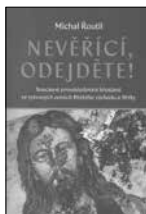

IGNÁC Z LOYOLY • MEZI PŘÁTELI
Text Rocío Esteban a Álvaro Lobo SJ •
Ilustrace Dibujario (Fernando de Pablo
a Miren Lasa) • Ze španělštiny přeložila
Anna Lexmaulová • Odpovědná redaktorka
Luisa Karczubová

Život svatého Ignáce z Loyoly – statečného rytíře, který zažil mnohá dobrodružství a objevil, že to nejdůležitější je být přítelem Ježíše. Vyprávění přizpůsobené dětskému vnímání, podle španělské předlohy. Pro čtenáře od 6 let.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
 Brož., 200x200 mm, křídový papír, 36 stran, 90 Kč

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ

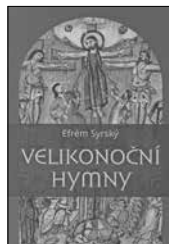
NEVĚŘÍCÍ, ODEJDETE! • SOUČASNÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ VE VYBRANÝCH ZEMÍCH BLÍZKÉHO VÝCHODU A AFRIKY
Michal Řoutil • Odpovědná redaktorka Jana A. Nováková • Recenzovali Prof. PhDr. Luboš Kropáček, CSc. - Mgr. ThLic. Walerian Bugel, dr. hab. - Mgr. Mlada Mikulicová, Ph.D. - Mgr. Kateřina Vytejšková, Ph.D. - Mgr. Petr Novák, Ph.D.

Kniha se věnuje pronásledování a diskriminaci křesťanů v zemích Blízkého východu a severní Afriky – konkrétně v Turecku, Kypru, Ázerbájdžánu, Izraeli, Palestinské autonomii, Jordánsku, Libanonu, Egyptě, Íránu, Saúdské Arábii, Iráku, Sýrii, Pákistánu, Afghánistánu, Libyi, Súdánu a Jižním Súdánu. Jednotlivé kapitoly seznamují v chronologickém pořádku čtenáře s dějinami křesťanství v dané zemi, popisují život místních církví, věnují se

důležitým společenským milníkům. Stežejní části se zaměřují na osudy křesťanů od počátku 20. století do dnešních dnů. V případě těch zemí, v nichž momentálně dochází k rozsáhlému pronásledování (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Libye, Súdán) či zvýšené diskriminaci křesťanů (Írán, Saúdská Arábie), se výklad soustředí na kvalifikaci, kvantifikaci a podrobný popis probíhajících událostí.

Pavel Mervart • Váz., 165x240 mm, 636 stran, 590 Kč

LITURGICKÁ POEZIE

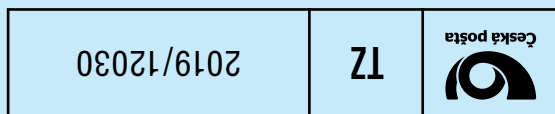

VELIKONOČNÍ HYMNY
Efrém Syrský • Ze syrštiny přeložila, úvodem a poznámkami opatřila Mlada Mikulicová •
Básnický převod P. Vladimír Mikulica •
Kapitulu „Slavení Paschy-Velikonoc v Efrémově době a v jeho hymnech“ napsal
P. Jaroslav Brož • Odpovědný redaktor
Michal Řoutil

Soubor liturgické poezie svatého Efréma Syrského (306–373) složený na základě čtení z evangelií v době velikonoční. Nisibiský jáhen a sbormistr v nich rozjímá Kristovu Paschu, třídní sled událostí od pesachové hostiny v předvečer Velkého pátku Ježíšova utrpení a smrti na kříži až po noc Vzkříšení. Proto je také tato sbírka, pocházející z různých rukopisů, rozdělena do tří oddílů: o svátku Nekvašených chlebů, o ukřižování Páně a o Vzkříšení. Liturgické hymny sestávají z pravidelných strof, které recitoval zpěvák, a refrénů, které zpíval mužský nebo ženský sbor laiků, zasvěcených pro tuto službu na způsob řádových společenství. Tento překlad *Velikonočních hymnů* navazuje na básnické rozjímání o Adamově vině, ztrátě ráje a jeho navrácení s názvem *Hymny o ráji*, které vyšly v češtině roku 2018.

Pavel Mervart • Váz., 150x216 mm, 282 stran, 299 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.